

Διδαχές (Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 18 Ιουλίου, 2019

Ο άνθρωπος για να έχει πνευματική ζωή, να έχει το φῶς στη ζωή του, πρέπει να έχει τελεία ἐπικοινωνία με τὸ περιβάλλον του. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ δὲν ἔχει αὐτὴ τὴν ἀπλή, τὴν φυσική, τὴν ἀνετη ἐγκατάλειψη καὶ παράδοση τοῦ ἑαυτοῦ του στὸν ἄλλον, καὶ ἐπομένως τὴν βίωση τοῦ ἄλλου ὡς οἰκείου μέλους, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει Θεόν. Γι' αὐτὸ σκοτίζεται ἡ ψυχὴ, ὅταν κλονίζεται ἡ σχέση της με τὸν Θεό.

Μῖσος

Πῶς ὅμως κλονίζεται; Μὲ τὸ νὰ μισεῖ τὸν πλησίον του. Τὸ μισῶ τὸν πλησίον ἔχει κατὰ κύριον λόγο ἐνεργητικὴ ἔννοια καὶ σημαίνει, κτυπῶ, ἀρνοῦμαι, ἐπιτίθεμαι ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Ἐκφράζει τὴν ἐπιθετικὴ διάθεση τῆς ψυχῆς. Ἀντὶ νὰ ἔχω φυσικὴ σχέση με τὸν ἄλλον, νὰ τὸν βάζω στὴν καρδιά μου, ἔχω τὸ μῖσος, ποῦ εἶναι μία ἔξοδος τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴ μου.

Μῖσος λοιπὸν εἶναι νὰ βλέπω ὡς ἕτερον τὸν ἄλλον, νὰ τὸν πετάω ἔξω ἀπὸ τὴν καρδιά μου, νὰ μὴν τὸ θεωρῶ ὡς εἶναι μου. **Ἀντὶ νὰ δῶ ὅτι ὁ ἄλλος εἶμαι ἐγώ, βλέπω ὅτι εἶναι κάτι διαφορετικὸ. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι φυσικὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ἀλλὰ γιὰ μᾶς, ποῦ εἴμαστε σῶμα Χριστοῦ, εἶναι ἀφύσικο.** Τὸ μῖσος εἶναι ἐκ τῶν μεγάλων ἀμαρτημάτων, διότι εἶναι ἀπόρροια μεγάλης ἐμπαθείας καὶ δείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δούλεψε πολλὰ χρόνια στὴν ἀμαρτία καὶ τὰ πάθη, καὶ ἔχει σκληρυνθεῖ τόσο πολὺ ἡ καρδιά του, ὥστε κατὰ κάποιον τρόπο ἔγινε ἀνώμαλη καὶ ὄχι μόνο δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει, ἀλλὰ καὶ μισεῖ. Χρειάζεται πολὺ δάκρυ γιὰ νὰ ἀποβάλλει κάποιος τὸ μῖσος. Δὲν εἶναι ὑπόθεση μιᾶς ἀποφάσεως ἀπλῶς ἢ ἀγῶνος μιᾶς μέρας. Ὅταν μισῶ κάποιον, δὲν μπορῶ νὰ πῶ, ἀποφασίζω νὰ μὴν τὸν μισῶ. Μπορῶ νὰ πῶ, ἀποφασίζω νὰ μὴν τὸν χτυπήσω, νὰ μὴν τὸν βλάψω, ἀλλὰ **γιὰ νὰ μὴν τὸν μισῶ πλέον, χρειάζεται μία ἐσωτερικὴ κάθαρσις**. Τὸ μῖσος πρὸς τὸν πλησίον φανερῶνει μεγάλο βάθος πάθους, γι' αὐτὸ καὶ συσκοτίζει τὴν ψυχὴ.

Ἐξουδένωση

Πῶς ἀλλιῶς κλονίζεται ἡ σχέση με τοὺς ἄλλους; Μὲ τὴν ἐξουδένωση. Μὲ τὸ νὰ ταπεινῶνεις τὸν ἄλλον. Μὲ τὸ νὰ τὸν κρίνεις. Ὅταν ὅμως κρίνω τὸν ἄλλον, τὸν βγάζω πάντοτε μικρὸ, μηδαμινό, τίποτα. Εἶναι τόσος ὁ ἐγωισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ ἐνώπιον τῆς κρίσεώς του, οὔτε ἓνας Θεός, πόσο μᾶλλον ἓνας ἄνθρωπος. Τὸ νὰ θεωρῶ τὸν ἄλλον ὡς κατώτερο, περισσότερο ὅμως τὸ νὰ τὸ ἐκφράζω, εἶναι κεφαλαιῶδες ἀμάρτημα.

Ζήλεια

Άλλη μορφή σχέσεώς μας με τούς ανθρώπους, ή οποία διαταράσσει την εἰρήνη καὶ τὴν ἐνότητα, εἶναι ἡ ζήλεια με ὅλες τὶς ἐννοιες. Ζηλεύω κάποιον ἀπὸ ἀγάπη, τὸν θεωρῶ δικό μου καὶ ἐνώνομαι ἀναπόσπαστα μαζί του. Ἡ ἔνωση αὐτὴ δὲν εἶναι ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μία ὑποβίβαση τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ σὲ ἀνθρώπινη σχέση. Εἶναι ἐπίσης μία πλήρης μοιχικὴ ἐσωτερικὴ ἐνέργεια. Ἄν πάρουμε τὴν ζήλεια με τὴν ἐννοια ὅτι ζηλεύω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἀπωθῶ, τότε ἡ ζήλεια εἶναι ἔκφραση ἐσωτερικῆς ἀδυναμίας ἀλλὰ καὶ ἀνώμαλης ἀγάπης. Δηλαδή τὸν ἀγαπῶ κατὰ τρόπο ἐγωιστικὸ καὶ ἀποκλειστικὸ, πιστεύω ὅτι ἔχω δικαιώματα στὴ ζωὴ του καὶ ὅτι αὐτὸς ἔχει ὑποχρεώσεις ἀπέναντί μου, ὅτι πρέπει νὰ μοῦ δίνει λογαριασμὸ γιὰ τὸ πὸν πηγαίνει καὶ τί κάνει. Ἡ ζήλεια λοιπὸν εἶναι διαταραχὴ τῶν σχέσεών μας λόγω περισσῆς ἐσωτερικῆς ψυχικῆς ἐνέργειας.

Ζήλεια εἶναι κάθε στροφὴ πρὸς τὸν ἄλλον, πὸν ξεκινάει ἀπὸ κάτι ὑπερβολικὸ, ἀπὸ ἕναν ζῆλο, ἀπὸ μία ζέση, ἀπὸ μία βράση. Ἐπομένως ζῆλος μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον μου, ἡ ἀγάπη μου, ἡ φροντίδα μου νὰ τὸν σώσω, νὰ τὸν βοηθήσω νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, νὰ γίνει παιδὶ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ ζέσις εἶναι ἕνας ἀφύσικος ἐσωτερικὸς ὄργασμός, μία ἀφύσικη πνευματικὴ συσσωμάτωση.

Γογγυσμὸς

Τὸ ἀντίθετό της ζήλειας εἶναι ὁ γογγυσμὸς, ὁ ὁποῖος ἐπίσης προέρχεται ἀπὸ ἀδυναμία τῆς ψυχῆς. Γογγύζω σημαίνει διαμαρτύρομαι, ἀρνοῦμαι, παραπονοῦμαι, εἶμαι στενοχωρημένος, δὲν ἱκανοποιοῦμαι. Αὐτὸν τὸν γογγυσμὸ τὸν ἐκφράζω στὸ περιβάλλον μου, στὰ γραπτά μου, στὴν προσευχὴ μου. Ζητῶ λόγου χάριν, κάτι ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἢ προσδοκῶ ἢ ἀπαιτῶ κάτι. Δὲν μοῦ τὸ δίνει ὅμως, γιὰτί καὶ αὐτὸς εἶναι ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸν δικό του ἀγῶνα καὶ πόθο, ἀπὸ τὴν δική του σκέψη, ἀμαρτία, χαρά, ἀπὸ τὴ δική του ἀκολασία, ἀγιότητα ἢ ἀρετὴ. Τότε πέφτω σὲ ἕναν γογγυσμὸ, διότι περιθωριοποιοῦμαι στὴν σκέψη του. Προσεύχεσαι αὐτός, νομίζω ὅτι με ἀφήνει μοναχό μου. Ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα, νομίζω ὅτι δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ ἀγάπη ἢ ὅτι τὸ ἔκανε ἐλλιπές. Ὁ γογγυσμὸς εἶναι τὸ ἀνικανοποίητο πὸν νοιώθουμε στὴ ζωὴ μας καὶ προέρχεται ἀπὸ ἕνα μειονεκτικὸ ἐγώ. Ἡ ζήλεια προέρχεται ἀπὸ ἕνα ἐγώ ὑπερτροφικό, ἐνῶ ἡ ἐξουδένωση ἀπὸ ἕνα ἐγώ αὐτοτρεφόμενο καὶ αὐτοδυναμούμενο ἄνευ Θεοῦ, πὸν βλέπει τὸν ἄλλον κατώτερο, μηδαμινό. Τὸ μῖσος εἶναι ἡ διαφοροποίηση, ἡ ἀπόωση τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὴν ὑπαρξή μας.

(Ἀπὸ Τὸ βιβλίο «ΛΟΓΟΙ ΑΣΚΗΤΙΚΟΙ» ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΒΒΑ ΗΣΑΪΑ. ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΗΣ ΑΡΧ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ. Εκδόσεις "Ἰνδικτος")

(Πηγή ψηφ. κειμένου: orthodoxianewsagency)